

lahko še tudi brezverske. No v božjem imenu, če že hoče kdo take! — Trgovinska zbornica v Gradci je izvolila Ljud. Kranza za predsednika, dr. A. Wunderja pa za podpredsednika. Oba sta liberalca. Brez taci v Gradci ne more biti. — Štajarski Nemec, dr. Pscheiden, drž. in dež. poslanec, je v Hatzendorfu bil v pričo pri obč. zboru tamošnjega kat. pol. društva ter je v izvrstnem govoru razlagal možem, zakaj da je in ostane konservativec, pravičen tudi do drugih, nenemških narodov. Njegove besede so vidno ugajale mnogobrojnemu poslušalcem. — Koroški drž. poslanec, Peter Lax zastopa tudi slov. volilce v Velikovskem okraju, ali njemu se dozdeva, da kalijo slov. možje „mir“, ako želijo, da ne ostane slov. ljudstvo vedno pasterk v rokah liberalne, nemške mačuhe. — Slovenci so v Grebinji zmagali pri obč. volitvi vsaj deloma, pri volitvi v krajni šolski svet pa popolnem. Slava! — Zdaj je čas obč. zborov pri raznih društvih. Veselo je brati, kako lepo se razvijajo po Kranjskem „bratna društva.“ Tacih imajo že precej lepo število. — Burja na Krasu napravlja vsako leto veliko škodo, izlasti še na železnici. Vsled tega namerava vlada tik železnice nasaditi gozdnih dreves; v treh letih jih se naj nasadi na 730 oralih. To je vesela novica za one žalostne kraje. — V Gorici se snuje društvo v podporo revnim dijakom, udov že šteje bojda pri 400 in je želeti, naj se veselo razcvita. — Slov. okoličanje pri Trstu se pripravljajo za volitve v mestni zastop. Ni dvoma, da bodo zmagali, toda mestni uradniki — vsi napeti Lah! — strašijo že sedaj ubogo slov. ljudstvo ter ga vabijo v liberalni, laški koš. Naj bi jim le ne hopnil va-nj noben slov. volilec! — Predsednik dež. zbora za Istro, dr. Vidulich je na naglem umrl. Mož je bil po krvi Hrvat, po mislih pa lahon. Hrvatje torej ne bodo žalovali za njim. — Izneverilec Kalabar, podžupan v Zagrebu, je bil mož narodne ali bolje madjaronske stranke — nova priča, da ni zvestobe, kjer ni ljubezni do doma, do ljudstva. — V Ogerskem drž. zboru so sedaj že srečno v podrobni razpravi nove vojaške postave. Ljubi Bog, kaj je bilo že doslej upitja zoper njo! Brez njega še sicer tudi naprej ne bode, toda na vse zadnje bode vendar le — postava.

Vunanje države. Avstrijski škofje so poslali prelepo adreso sv. Očetu, v njej se izraža rahlo, pa čutno obžaljevanje, da se še vedno kratijo pravice sv. stolu in kat. cerkvi. — V Rimu je več društev obhajalo spomin na boje pri Dijonu leta 1871, t. j. za Francoze zoper Pruse. Govori so bili, to se zna, ostri in tudi ni ostalo brez pretepov. Laška kri bi tega ne prenesla. — Španjska kraljica, Kristina, je bila tovnjej omedlela, ko se je odpravljala na blagoslovljenje velike bolnišnice v

Madridu. Na srečo pa ji je k malu odleglo. — Francosko ministerstvo je na tleh, to se pravi, zmaga generala Boulangerja v Parizu je po polnem potrla republikanske moževe. General je dobil 244.070, Jacques pa samo 162.520 glasov. Bati se je, da jim bode ta zmaga zmedla glave. Doslej ne zna ni predsednik republike, Carnot, ni njegovi ministri, kaj naj počno zoper generala. No, sedaj še ravno general ni že le tako nevaren republiki. — Na Irskem je bilo prišlo do pretepa, ko so peljali poslanca O'Briena v sodnijo; poslanca so obsodili na 4 tedne ječe, češ, da je hujskal ljudstvo zoper državo. No ta kazen pa je najboljše znamenje, da poslančevo hujskanje ni bilo posebno veliko. — Iz Berolina so izgnali več francoskih dopisnikov, knezu Bismarcku so pač njih poročila neljuba. V drž. zboru tirja nemška vlada 2 milj. za to, da v Afriki napravi red. Miljona bota se že porabila, toda vprašanje je, bodo li Afrikanci se podali Bismarckovi volji. — Iz Varšave so poslale poljske gospé ruski carici lepo vezilo. To je znamenito, kajti Poljaki nimajo posebno sreča za Rusijo. — Bolgariji se kuja pravoslavna višja duhovščina in to utegne napraviti princu Ferdinandu britkih ur. Ne znamo, koliko ima uzroka za to. — Na novo gre glas, da se odpove srbski kralj, Milan, vladi ter jo prepusti svojemu sinu Aleksandru. Od večih strani pa se zatrjuje, da ni nič resnice na tem glasu. — V Turčiji so sedaj brz ko ne v zimskem spanji, kajti tam je vse tiho. — Grški prestolonaslednik, Konstantin, poroči se v spomladi s sestro nemškega cesarja, Sofijo. Poroka bode v Atenah. — V vzhodnji Afriki so mahomedanci napadli misijonsko hišo pri Pubu ter so umorili dva misijonarja in dve redovnici, tri misijonarje in eno redovnico pa so odpeljali s seboj. — V Sineziji ali Kitaji je lakota, lanska suša in potem še velika povodenj ste na večih krajih vzeli vso žetev. Vlada pa ni skrbela veliko za te uboge ljudi, dokler bi se še bilo dalo. — V severni Ameriki se branijo novih na seljencev. Misli se na posebno postavo, ki bode odvrnila preveliko število tujih ljudi.

Za poduk in kratek čas.

Božična zvezda.

(Resnična dogodba.)

(Dalje.)

S sive megle porojen, šel je dan ob 4. uri popoldne zopet v meglo nazaj. O peti uri je postalo mračno in vojaki se jamemo zbirati pred „barako“. Skozi okno je bliščala luč . . . Sedaj se odpró vrata, in kakor iz otroških grl se je razlegal glas „oh!“ Razsvitljeno drevesce je bilo najlepše. Z veliko ponižnostjo stopimo

na povelje stotnikovo k mizi, kjer je stotnik po nekaterih prijaznih besedah darove porazdelil. Darovi so se do sedaj pomnožili in z veseljem odpiramo zabojčke, kjer so bili hranjeni — darovi — ljubezni iz predrage domovine. Med darovi so bili tudi ljubeznjivi listi, ki se pazno prečitajo, in „vesel Božič“ se je iz njih razlegal iz predrage očetnjave. „Mir ljudem na zemlji!“ končal je duhovit prijatelj ali stari očanec. Sedaj posedemo ter z veseljem zavžijamo božje dari in si bratski delimo med seboj. Tudi marsikatera šala je bila, dokler ni stotnik ukazal, da zapojemo — „Božičnico.“ . . .

„Slišavši staro, prelepo pesem, ki se je pevala tudi vsako leto na mojem očetovskem domu, postal sem ginjen in solze mi zalijó oči. Mislil sem na lepe božične večere otroške in tudi na žalostno „Božičnico“ preteklega leta, kadar sem mojo ljubo mamico v krsti našel. Mislil sem na osamelega, starega očeta in žalostno sestrico. Ali nju kedaj več vidim? Jutri grem morda sovražnim kanonom nasproti, da napademo Pariz. In, ali bode kateri izmed nas še enkrat Božični praznik na zemlji obhajal? To je v božji roki!“ „In, ako padem — kako bo z dušo? Je-li pripravljena?“ Jednake misli so mi rojile po glavi. Britko sem se kesal, da nisem vzprejel sv. zakramentov, kadar me je klicel notranji glas — moral sem se takoj oddaliti v stran, da zakrijem obilni potok solz.

IV.

V spomladi l. 1871 vrnó se zmagovite vojske v domovino nazaj. Rana, ki sem jo takoj po Božiču v vojski dobil, je zacelila, in tako sem zdrav in čil med onimi, ki se vračajo domu. V prvo obiščem domovino svojo, očeta, sestro, Anemarijko in grob — materin. Potem se vrnem v Berolin, da končam svoje službeno leto. Kadar se to dovrši, prevzamem zopet svoje učenje.

Teta so Berolin zapustili, da znanprej v domovini svojega moža živijo. Seveda, sedaj me radi prijetnega hiševanja (bivanja), ki sem pri teti imel, pričakuje pri tujih ljudeh vse drugače. Smatrali so me le za dohodninski izvir, da se z menoj prav bogato — okoristijo. Radi takih slabih, neugodnih okoliščin sem tedaj preživel vsako prosto uro v gostilnicah in zabavah. Imel sem med svojimi znanci nekatere, ki so se proti veri malomarno obnašali; druge, ki so svojo nevero očitno kazali. Bilo je v času kulturnega boja, gostje v gostilnah so se pogostoma pogovarjali o naši katoliški veri in duhovništvu. Seveda, moral bi se že od začetka te nevarne družbe ogibati, a nisem bil dosti trden ter spadal sem k onim, ki niso krop ne voda. Molčal sem po največkrat k takim govorom, potem se smijal itd. Oh, bil sem v dvomniji.

V tem položaji preživim dva Božiča v Berolinu.

V jeseni l. 1873 sem dostal moje študije in dovršil izkušnjo z bliščečim uspehom. Po posredovanji mojega dobrotnika g. profesorja se mi kmalo od nekega ameriškega društva v Novem Jorku podeli služba pod prav dobrimi pogoji, namreč, da se premeri nova železnica. Bil sem vesel. Očetu pišem in razložim svoj položaj ter prosim za dovoljenje. S težavo mi dovolijo; ker radi bi me v domovini obdržali, da bi bil podpora sestri nekda, kadar oči zatisnó. Odgovoril sem dragemu očetu, da ne grem za vselej čez širni ocejan, in da svojih dolžnosti pozabil nikdar ne bom. „Potuj z Bogom, sin moj!“ odgovorí oče, in odpotoval sem.

Popred še obiščem za jeden dan domovino svojo. Sestrica me nježno vpraša: „Ako bi ne hotel pred svojim potovanjem, ki je tako nevarno, sv. zakramentov vzprejeti?“ „Da v Hamburgu“ odvrnem in rudečica mi stopi v obraz, ker dosedaj še mi ni prišla ta misel.

(Dalje prih.)

Smešnica 5. „Vi ste“, reče nevoljen gospod čevljarju, „Vi ste mi pravi čevljar. Podplati so še na mojih čevljih čisto dobri, oglavje pa je že vse razpokalo!“ „Tako?“ zategne čevljar, „če je tako, treba bode pač drugikrat dati slabših podplatov“.

Razne stvari.

(Občni zbor.) Katoliško tiskovno društvo v Mariboru ima v torek, dne 5. februarja ob 10. uri dopoludne svoj občni zbor in sicer v prostorih slov. čitalnice. Na dnevnem redu je 1. poročilo predsednika, 2. račun blagajnika in 3. volitev odbora. Vsi p. n. udje se vabijo k temu zboru. Ako jih ne pride povoljno število, pa je isti den ob 11. uri drugi občni zbor, pri katerem se reši dnevni red brez ozira na število navzočih udov.

Odbor.

(Katoliško-politično društvo) bo imelo prihodno nedeljo, to je tretjega svečana popoldne ob polu štirih v Šmartnem pri Slovenjem Gradci v prostorih g. F. Lamprechta, po domače Matija, svoj občni zbor. Udov in prijatelja tega društva vabi k prav obilni vdeležbi

odbor.

(Zborovanje.) V nedeljo, t. j. 3. svečana ob 4. uri popoldan ima podružnica sv. Cirila in Metodija za sv. Jurij ob juž. žel. pri g. Podgoršek, p. d. pri cestnem Jožeku, svoj letni zbor z naslednjim vzporedom: a) volitev novega načelnštva za leto 1889. b) razni predlogi udov. K mnogobrojni udeležitvi vabi vljudno

odbor.

(Naše učiteljstvo.) Ptujsko učiteljsko društvo si je dne 17. januarja t. l. za tekoče poslovno leto ta-le odbor izvolilo: g. Kaukler Ivan, predsednik; g. Žiher Fran, podpredsednik;